

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Α Π Ι Σ Τ Ι Α

Μόλις διάβασε το λακωνικό γράμμα, που βρήκε σ' ένα δρομίσκο του κήπου του, ο κ. Λαμπερζάκ, έβγαλε ένα σαπιλό στεναγμό, νιμίζοντας μέσα στην παρωδίωτη του ότι ή γη φευγει κάτω από τα πόδια του, σωριάστηκε σ' ένα πάγκο κ' άρχισε να τ' αναδιαιθάει δυνατά :

«Άγαπμητέ μου. Όλα πάνε καλά. Θάρω στο ραντεβού. Χίλια φίλια από τόν Τοτό σου».

Αιτή τη φορά δέν ιπήρχε πειά καμιά άμφοβία. Ή τήχη έδινε στον κ. Λαμπερζάκ ένα άναμφοβήτορο δείγμα της άπιστίας της συζύγου του, υπό μορφήν έπιστολής, γραμμένης με πολλή βία. «Όλες ή ύποψιες του μετεβλήθησαν διά μίας σε βεβαιότητα».

Ή κ. Λαμπερζάκ, λοιπόν, είχε φίλο, ο όποιος λεγόταν μάλιστα Τοτός. Δέν έμνεε τώρα άλλο στον κ. Λαμπερζάκ, παρά να μάθη ποός ήταν αυτός ο κ. Τοτός. Βγήκε, λοιπόν, από το σπίτι του πολύ σκεπτικός και μόλις έφτασε στο σταθμό του Άγιου Λαζάρου, τό βλέμμα του έπεσε τυχαίως σε μιά είδοποίησι, που έγραφε :

«Ταχύτης και έχευθήσια. Βισσάρ Ουλέτ, ντέτεκτιβ. Έρευνες όλων των ειδών, διαζύγια κλπ. κλπ.»

Ο κ. Λαμπερζάκ, χωρίς να χάση καιρό, μπήκε στο άστυνομικό πρακτορείο και παρουσιάστηκε στον κ. Ουλέτ. Άφ'ού τό έδήλωσε τό σκοπό της έπισκεψής του, ο κ. Ουλέτ, νέος και ώραιος, τού ειπε :

—Σέ δέκα μέρες θά γνωρίζετε τί συμβαίνει με τη συζυγή σας. —Πολύ καλά, ειπε ο κ. Λαμπερζάκ. Θ' άποσιώσω μερικές ημέρες από τό Παρίσι και ή κ. Λαμπερζάκ θά μείνη μόνη. Έτσι θά σάς είνε πολύ εύκολο να την παρακολουθήση. Δέν θά ύποψιασθή τίποτε. Και σάς παρακαλώ, μάλιστα γρήγορο, να μου στείλετε ένα γράμμα, σχετικό με τ' άποτελέσματα των έρευνών σας.

Τήν άλλη ημέρα ο κ. Λαμπερζάκ έφηνε πρωί - πρωί για τό Μπροντό, άφ'ού προηγουμένως άποχαιρέτισε θερμά την γυναίκα του, για να μη της δώση ύποψιες.

Ή δέκα ημέρες πέρασαν και ο κ. Λαμπερζάκ γύρισε από Παρίσι και τράβηξε κατ' ευσθίαν στο γραφείο του, όπου βρήκε τό γράμμα που έαναγονήστω περιέμενε. Τό άνοιξε βιαστικά - βιαστικά και διάβασε τά εξής :

«Κύριε,

Έχω την τιμήν να σάς είδοποιήσω ότι ή έρευνες, που ανέλαβα για λογαριασμό σας, ύπηρεσαν πολύ ικανοποιητικά. Ο άποστολεύς της έπιστολής είνε κάποιος Βίκτωρ Κελμής, τού όποιου είνε φίλη ή μαγειρίσσια σας 'Ιουλία. Σ' αυτήν έστάλη ή έπιστολή που βρήκατε στον κήπο σας. Όσο για την κ. Λαμπερζάκ, ποτέ δέν είχε φίλο. Άλλά, παρακολουθώντας την, σύμφωνα με τάς οδηγίας σας, την βρήκα του γούστου μου, κι' επειδή κι' αυτή με βρήκε του γούστου της — και μάλιστα όταν της άνεκοινώσα τις ύποψιες σας γι' αυτήν — άποφασίσαμε ν' άναχωρήσουμε και οι δύο για την Κισνή Άκτή, όπου και νένουμε, σε μιά θαυμασία τοποθεσία, την όποια θά σάς περιγράψω άργότερα. Οπως δέποτε, έπιφύλασσομαι να σάς φανώ χρήσιμος σ' άλλη πού κατάλληλη περίστασι.

Όπως ύμέτερος, ο φίλος σας

Βισσάρ Ουλέτ
'Άστυνομικός πράκτωρ»

Ο κ. Λαμπερζάκ χιπιτά άκόμα τό κεφάλι του στους τοίχους...

δέν θαυμάστε! Κανείς δέν ένδιαφέρθηκε γι' αυτήν...

—Μά θέσια! Άφ'ού είμαι καλά!.. φώναξε ή Ζίτα.

—Θέλετε λοιπόν να φύγετε; την ρώτησε ο δόκτωρ Μόντς.

—Και δέν θά θέλατε να μείνετε εδω πέρα; Στην άρχή σάς άρεσε τόσο πολύ ή κλινική μου, ο κήπος μου, ή ζωή εδω πέρα...

Κ' έπειτα έπρόσθεσε:

—Μά τη φορά αυτή, όχι στην κλινική, αλλά εκεί κάτω, στο θάβσο του κήπου, σ' εκείνη την κατάσταση θιλλίτσοα.

Ή Ζίτα Μπάουερ έκανε ένα θήμα προς τά πίσω, γούρλωσε τά μάτια της κι' έπειτα κατάλαβε άξάρια και έξέσπασε σ' ένα γέλιο πρέλλης χαράς.

—Λοιπόν; την ρώτησε ο δόκτωρ Μόντς. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Βλέπετε, είμαι λιγάκι δειλός. Δέν τολμούσα να σάς τό πω... Μά τώρα... Όταν άκουσα ότι θέλατε να φύγετε... Άς είνε... Δεσποινίς Μπάουερ, θέλετε να ζήσετε μέσα σ' εκείνη την κατάσταση θιλλίτσοα ως κυρία Μόντς;...

—Άν θέλω! φώναξε ή Ζίτα όλόχαρη. Μά αυτή είνε μιά πρώτη τάξεως ιδέα!.. Κι' έγώ πού φοβόμουν πάντα ότι ήμουν ένα πολύ έξυπνο κορίτσι! Θεέ μου! Πώς δέν τό είχα καταλάβει...

—Τώρα όμως που καταλάβατε ποσο σάς άγαπάω, θέλετε να φύγετε; την ρώτησε μ' ένα νυμφόρ χαμόγελο ο δόκτωρ Μόντς.

—Μά όχι, όχι! Ποτέ! φώναξε ή Ζίτα κι' έπεσε στην άγκαλιά του, όλόχαρη κι' εύτυχιομένη.

Κι' έτσι ή ώμορφη δεσποινίς Ζίτα Μπάουερ έμεινε γιη πάντα στη κλινική του δόκτωρος Μόντς.

ΠΑΟΥΑ ΡΙΧΤΕΡ

ΑΠ' ΟΛΟΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα δέντι μεγάλο σαν...τηλεγραφρέζυλο! Τι ήσαν τά προκατακλυσμιακά Μαρεσό. Ίσα μεγάλα σαν τά θούνα! Μια έξωφρενική διαδήχη. Ο Άμερικανός θαμεικάμπερος και τό λατρευτό του σκυλί. Ένας Ρώσος με...18 δάχτυλα!.. Τό φυτό του γέλιου. Τά νυχία των Άνναμπίτων, κτλ. κτλ.

Στό Μουσείο της Φυσικής Ιστορίας της Νέας Υόρκης φυλάσσοται ένα δέντι μαμμού, προκατακλυσμιακό δηλαδή τετραπόδου, μήκους 4 μέτρων και 30 εκατοστών και περιφέρειας 70 εκατοστομέτρων, τό όποτον ζυγίζει 220 Άγγλικές λίτρες !.. Τό τεράστιο αυτό δέντι βρέθηκε στον Ειρηνικό Ωκεανο από τον διάσημο εξερευνητή Ίσχυλσον, ο όποιός τό αγόρασε από μερικούς νταβάδες. Άπό τις τεράστιες διαστάσεις τού δοντιού αυτού μπορούμε να φαντασθούμε τό μέγεθος τού θηρίου στο όποιο άντρε. Μ' άλλα λόγια, τό δέντι αυτό έχει ύψος ενός τηλεγραφικού στύλου περίπου ! Άρα τό μαμμούθ θά ήταν σαν κινούμενο βουνό...

Ένας Άμερικανός βαμβακέμπορος άφηρε τελευταία την περιγραφέτερη διαθέχη, που συνέλαβε ποτέ ή Άμερικανική φαντασία. Ο βαμβακέμπορος αυτός, ονομαζόμενος Τζων Ντάι, συνέταξε ως εξής την διαθέχη του :

«Άθήνω την περιουσία μου, που άνέρχεται σε πεντακόσιες χιλιάδες δολλάρια, στον σκύλο μου, ο όποιος μου έσωσε τη ζωή μιά μέρα που λίγο έλειψε να πνιγώ. Διορίζω δε την οικόνομον Μαίρην Κέμψ ως κηδεμόνα του έν λόγω σκύλου, με τό εξής έπίδομα για τούς κόπους της : Τόν πρώτο χρόνο μετά τόν θάνατό μου, ένόσω ζή ο σκύλος μου, ή οικόνομος μου θά λαμβάνη ήμερησίως 25 δολλάρια. Την ήμέρα τού θανάτου τού σκύλου μου, ή οικόνομος μου θά πληρωθή με χίλια οκτακόσια δολλάρια την ώρα ! Την τελευταία ώρα της ζωής τού σκύλου μου ή οικόνομος μου θά πληρωθή με χίλια οκτακόσια δολλάρια τό λεπτό και τό τελευταίο λεπτό πέντε χιλιάδες δολλάρια τό δευτερόλεπτο !»

Φυσικά, ο κληρονόμος τού ιδιοτρόπου βαμβακέμπορος ζήτησε την άνώφισι της έξωφρενικής αυτής διαθέχης.

Στό Μουσείο της Ίατρικής Σχολής τού Πανεπιστημίου των Παρισίων είνε διορισμένη από τό 1927, ως κλητήρας, ο Ρώσος Πέϊζαχ Μέρτσοφ, ο όποιός κατάλαβε τη θέση αυτή μόνο και μόνο γιατί έχει τό προνομείο, τό μοναδικό χάρισμα, να έχη στα χείρια του 18 δάχτυλα ! Τά όχτα παραπάνω δάχτυλα τού άνθρώπου αυτού βρίσκονται χουένα άνάμεσα σ' άλλα τού δάχτυλα, αλλά είνε μικρότερα από αυτά και δέν έχουν καμιά άφροση, υολογία κατά τά άλλα είνε άσασάλλαχτα με τά δάχτυλα όλων των ανθρώπων ! Μ' άλλα λόγια, ο Μέρτσοφ είνε μοναδικός για τό διορισθή...Έλλην ταμίας !

Στό Άννάμ, τό άκρον άωτον της ύγενείας είνε ή άργία. Οι ύγενείς Άνναμπίτες άφίρουν τά νυχία των δαχτύλων των χειρών τους να μεγαλώνουν, δεχόμενος μ' αυτό ότι δέν χάνουν καμιά άπολύτως δουλειά. Ένας Άνναμπίτης, μάλιστα, πλούσιος γαιοκτημόν, ονομαζόμενος Χάμ Πεντόκ, έχει νυχία 10 εκατοστομέτρων ! Κι' ύστερα λένε ότι ο άνθρώπος δέν έχει καμιά σχέση με τ' άγρια θήρια...

Στη χώρα των χουανφειμένων, προς τά σύνορα της Μαντζουρίας, ήπάχει ένα περιεργό φυτό, πού έχει την ιδιότητα να προκαλή τό γέλιο σ' όποιον τό κιντάξει. Μάλιστα ! Όσος φροντίζει κι' άν έχει κανει, άτ' όσες λίπες κι' άν βασανίζεται, φάνει να ριξή μιά ματιά στο άλλο άπόστο αυτό φυτό κι' εύθως ξεσπά σ' άώρητα γέλια ! Παρ' όλες τις σχετικές έρευνες, κανένας μέχρι σήμερα δέν μπόρεσε ν' άνοκαλήσει τό μυστήριο πού περιβάλλει τό άλλοστο αυτό φυτό.

Ξέρετε πού βρίσκονται τά μεγαλύτερα πράγματα του κόσμου ; Τό μεγαλύτερο, λοιπόν, τραπεζί τού κόσμου βρίσκεται στο Λονδίνο, ή μεγαλύτερη έκκλησία στη Ρώμη, τό μεγαλύτερο Χριστιανιστικό στη Νέα Υόρκη, τό μεγαλύτερο μέταλλο οικόδομημα στο Παρίσι, τό μεγαλύτερο κατεργασμένο στον Άγιο Λουδοβίκο της Άμερικής, τό μεγαλύτερο νοσοκομείο στο Παρίσι, τό μεγαλύτερο πέτρινο οικόδομημα στην Αίγυπτο, ο μεγαλύτερος καταράκτης στην Άμερική, ο μεγαλύτερος δημόσιος κήπος στο Παρίσι, ο μεγαλύτερος ποταμός στη Νότιο Άμερική κι' ή μεγαλύτερη άνθρώπινη τριχη στο λαμπερό κεφάλι ενός τελειος φαλακρού Άμερικανού, ο όποιος γεννήθηκε με μιά μόνο τριχη στο κεφάλι του, ή όποια έχει μήκος τριάντισ μετρα και πάχος όσο πενήντα κανονικές τριχες. Ή γιαιφά, πού τόν είχαν ξετάσσει από χόνδρον, γελίστρων από τό χόντρος της μοναδικής αυτής τριχας και την πήραν για...λέρατο !